

1871 Nr. 54 meddelte Betænkning af den ved allerhøieste Resolution af 28de Mai 1869 til at tage Fattigvæsenets Ordning og de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal under Overveielse nedsatte Kommission. Naunlig forekommer det Udvalget, at man af Omsorg for de Trængende udenfor Kjøbenhavn maa have stor Betænkelse ved at ombytte den nuværende Lovgivnings mildere Princip, hvorefter et Netsfrav paa Tilbagebetaling af Fattighjælp kun aldeles undtagelsesvis kan gøres gjældende mod Modtageren eller hans So, med det andet og strengere Princip, at modtagen Fattighjælp kan fordres tilbagebetalt, naar den Paagjældende ved en eller anden indtruffen Omstændighed maatte blive sat i Stand til at udrede sig Refusion. Ligefom det bør overveies, om overhovedet en Erstatningsret skal tillægges Fattigvæsenet, saaledes maa det i bekræftende Fald undersøges, hvorledes de nærmere Betingelser for denne Ret bør bestemmes, Noget, hvorom Meningerne vistnok ville vise sig forskjelligt, naar man kommer ind paa en nærmere Drøftelse af Sagen, og hvorom der derfor ogsaa gives ulige Regler i andre Landes Love. I denne Forbindelse vil blandt Andet det saa meget omdebatterede Spørgsmaal, om Sygehjælp bør betragtes og behandles som Fattighjælp og undergives samme Regler for Tilbagebetaling som denne, komme til Afgjørelse, ligefom der ogsaa maa gives nærmere Regler for, hvorledes Erstatningskravet ved Inddrivelsen skal ansættes, da den Maade, hvorpaa Fattighjælpen ydes, vil kunne fremkalde store Banffeligheder i denne Henseende. Alle disse Punkter staa i en saadan Forbindelse med den hele øvrige Ordning af Fattigvæsenet, at de vistnok helst bør overveies i Forbindelse med denne.

Medens ovenanførte Betragtninger tilraade at lade denne Sag hvile, indtil Fattiglovgivningen i sin Helhed — sandsynligvis i en nær Fremtid — kommer under Overveielse, synes der paa den anden Side ikke at være nogen paatrængende Nødvendighed for at give

Bestemmelser af den Natur, som Lovforslaget indeholder. Det er ikke Udvalget bekendt, at der i Befolkningen har vist sig nogen Trang til eller yttret sig noget almindeligt Duffe om en saadan Forandring i den bestaaende Lovgivning. Det, som vistnok ubelukkende har motiveret Lovforslaget, er Duffet om at bortrydde den Hindring for Valgrets Udøvelse, der ifølge Grundlovens § 30 b ligger i at have modtaget Fattigunderstøttelse, som ikke er tilbagebetalt eller eftergivet. Men dette Formaal har efter Udvalgets Mening ikke en saadan Vigtighed, at man alene for dets Skyld skulde skride til, forud for og affondret fra den forestaaende Revision af Fattiglovgivningen, at iærksætte en for Modtagerne af Fattigunderstøttelse ugunstig Forandring af Lovgivningens Bestemmelser om Forpligtelsen til at erstatte Fattigvæsenet den modtagne Hjælp, saa meget mere som Lovforslaget, selv om det nu kom ud som Lov, neppe vilde blive tilstrækkelig bekendt i Befolkningen saa hurtigt, at det vilde udøve nogen videre Indflydelse ved de forestaaende Folkethingsvalg, og det dog med temmelig Sikkerhed kan ventes, at Fattiglovgivningens Revision vil være tilendebragt inden de næste paafølgende Folkethingsvalg.

Udvalgets Flertal (Berg, Brinck-Seidelin, Moltke og Nellesmann) foreslaar derfor Thinget følgende motiverede Dagsorden:

„I det Landsktinget forventer, at Indenrigsministeren i en nær Fremtid vil forelægge Rigsdagen Lovforslag til en omfattende Reform af den bestaaende Fattiglovgivning, i Forbindelse hvormed den nærværende Sag vil være at behandle, gaar det over til Dagsordenen.“

Udvalgets Mindretal (Slytte) kan ikke slutte sig til foranstaaende Betragtninger, men foreslaar Thinget at vedtage det fra Folkethinget oversendte Lovforslag i uforandret Skikkelse.

Berg. Brinck-Seidelin. Nellesmann, Moltke-Bregentved, Slytte.
Ordfører. Formand.